

Rozhovory se životem

OBSAH

1. Tajemství čísel-----	3
2. Kontrola myšlenek-----	9
3. Alternativní léčebné metody - ayurvéda-----	14
4. Nepřízniví průvodci-----	17
5. Strach z odchodu-----	20
6. Dopis příteli-----	24

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

Tajemství čísel

Boží zákony udržují všechen život v přesném pořádku. Zajišťují harmonický průběh vesmírného dění, evoluční růst a vývoj životů ve smyslu duchovním i biologickém. Lidstvo jako celek však není přesvědčeno o realitě Boha a ducha, proto ví o jejich působení velmi málo.

Přísná zákonitost vládne i ve světě čísel a matematických systémů, o jejichž významu pro celý kosmos, ale i pro jednotlivého člověka nevíme téměř nic. Staré národy Chaldeců (Chaldea – jižní část Mezopotámie mezi Eufratem, Perským zálivem Arabskou pouští). Indů a Egyptanů, byly již před tisíci lety mistry matematiky. Výsledky jejich výpočtů, např. v astronomii, se plně shodují s výpočty dnešních astronomů. Od Chaldeců pocházejí i první poznatky číselné mystiky. Jejich výpočetní metody dnes už přesně neznáme. Byly výsadou kasty kněží, kteří svoje znalosti přísně tajili.

Základem číselné mystiky byla čísla 1 – 9. Jsou i základem pozemského početního systému a tvoří podstatu vědy, nazývané matematika.

Všechna čísla s hodnotou vyšší než 9 jsou tvořena součtem čísel základních. Číslo 10 dává příčný součet $1 + 0 = 1$. Protože nula není nositelem určité hodnoty, je číslo 10 opakováním čísla 1. Číslo 11 je opakováním čísla 2, protože $1+1= 2$. Číslo 12 je opakováním čísla 3, číslo 13 čísla 4 atd.

Číslo 19 je podle starého zákona číselné mystiky příslušné číslu 1, protože $1+ 9 = 10$. Nula není nositelem početní hodnoty. 20 přísluší číslu 2, 21 číslu 3 atd. Každé složené číslo je možné redukovat na jedno z čísel základních.

Nejstarším mystickým číslem je číslo 7.

V hudbě máme sedm základních tónů. V malířství lze každý barevný odstín dosáhnout ze sedmi základních barev.

V Bibli a náboženských knihách je číslo 7 symbolem všemocné Božské síly. Tvůrčí perioda, o níž hovoří Genesis, trvala sedm dní. Týden je až dodnes platným časovým cyklem. Bible hovoří o sedmi nebeských prostorech, sedmi trůnech a sedmi pečetích, o sedmidenním obléhání Jericha, které bylo sedmého dne dobyto. Mezi Davidem a Ježíšem proběhlo sedm generací. Ve Zjevení je hovořeno o sedmi Božích poslech, kteří byli vysláni do všech zemí.

Prorok Hezekiel píše o sedmi andělech, kteří se zdržují v prostoru kolem země. Okultisté tvrdí, že tito andělé mají vztah k sedmi tvůrčím planetám, které mají rozhodující astrologický vliv na planetu Země.

V náboženství starých Egypťanů je uváděno sedm vysokých duchovních bytostí. V jiných náboženských spisech najdeme: 7 Devas – Hindus, 7 Amšaspands – Persie, 7 andělů starých Chaldejců, 7 Sefirotů hebrejské Kabaly, 7 Archandělů Bible. Číslo 7 je od pradávna symbolem Božské všemohoucnosti. I v zákonitostech přírody má číslo 7 hluboký smysl. Pravděpodobně málo z vás přemýšlelo o tom, proč je Buddha zobrazován vsedě uprostřed lotosu. Sedm kališních a sedm korunních lístků lotosu jsou symbolem čistoty a Božské kreativity, začátku a konce všeho života. Bílý, čistotou zářící květ lotosu se vyživá a vyrůstá z bahna, ale zdvihá se vlastní silou nad vším kalem do zářící výšky čistého nebe. Je symbolem pro odpoutání se člověka od kalu myšlenek, vlastností, chyb a otevření se zářící duševní čistotě nebeských výšek.

Číslo sedm má ještě další matematickou vlastnost. Dělíme-li číslo 10 číslem 7, dostaneme periodický desetinný zlomek, jehož příčný součet je 9, bez ohledu na to, kolikrát periodu opakuje. Číslo 10 sestává z čísla 1 – symbolu pro Boha, Tvůrce, pro prvotní příčinu a čísla 0, jehož kruh je symbolem pro nekonečno, pro věčnost. Za číslo 10 můžeme připsat libovolný počet nul, při dělení 7mi dostaneme vždycky nekonečně se opakující číselnou řadu 142857. Tato řada je od pradávna označována jako „svaté číslo“.

Číslo 9 je na rozdíl od čísla 7, které má bezprostřední vztah k věcem nadzemským, číslem pro hmotný svět, ale zároveň také symbolem pro působení Boha na zemi. Tato souvislost je vyjádřena „zvířecím číslem“ 666. $6+6+6 = 18$, $1+8 = 9$. Je symbolem zvířecího elementu v člověku, který musí člověk překonat. Číslo 9 pomáhá při přepólování od hmoty k duchu a hraje důležitou úlohu i v Bibli, u Židů i u křesťanů:

Kristus zemřel na kříži v 9. hodině. V dřívějších dobách byli zemřelí pohřbíváni devátý den po smrti. Oba židovské chrámy v Jeruzalémě byly zničeny devátého dne měsíce Ab. Proto nenosí ortodoxní Židé 9. Ab před západem slunce modlitební řemínky a modlitební přehoz.

Hebrejská nauka učí, že Bůh přišel devětkrát na zem:

1. Do ráje, do zahrady Eden
2. Při zmatku jazyků v Babylone
3. Při zničení Sodomy a Gomorrhy
4. K Mojžíšovi na hoře Horeb
5. Při předání Deseti přikázání na hoře Sinai
6. K prorokovi Bileamovi
7. K Eliášovi
8. Ke stavbě Archy úmluvy
9. Do Jeruzalémského chrámu

Při desátém příchodu Boha na zem bude, podle starého židovského kodexu víry, současná země zničena a stvořena země nová.

Číslo 9 má tajemnou úlohu i u Svobodných zednářů (Tajná společnost s náboženskými a politickými cíli, vzniklá v Evropě v 18. století.) V jejich rituálech je 9 „vyvolených nocí“, 9 růží, 9 světél. Kdo žádá o vpuštění do lože, musí devětkrát zaklepat na dveře.

Ale i křesťanské konfese, např. katolická církev, dodržují tzv. noveny, devítidenní půst k odvrácení neštěstí a devítidenní modlitby spolu s příjmem svátostí v době duševních a materiálních těžkostí.

Důležitou symboliku vyjadřuje i číslo 12:

12 synů Jakubových, 12 symbolů zvěrokruhu, 12 polodrahokamů na prsním štítě židovských velekněží a ve stavbě Archy úmluvy. Je známo, že Židé, putující z područí Egypta, byli rozděleni ve čtyři skupiny. Každá z nich nesla štít, rozdělený ve formě zvěrokruhu se jmény Jakubových synů, zakladatelů dvanácti izraelských kmenů. Dvanáct apoštolů je analogií tohoto symbolu.

Čísla mají pozoruhodnou úlohu v životě každého člověka. Udělejte si jednou čas, projděte svůj život a zaznamenávejte si čas svých nejdůležitějších životních událostí. Mnozí budou překvapeni, jak je životem provázáno stále jedno a totéž číslo. Vlastní vibrační číslo má nejen každá planeta, na níž probíhá hmotný, polohmotný nebo nadhmotný život, ale i každá jednotlivá bytost. V osobním vibračním čísle člověka se shromažďuje všechno, co v průběhu svého vývojového cyklu prožívá. Všechny inkarnace na zemi i na jiných planetách jsou uzavřeny pozitivním či negativním číslem, úspěchem či neúspěchem. Toto číslo je zařazeno do čísla

konečného, které musí být dosaženo na vývojové cestě duše k dokonalosti a tím k opětovnému spojení se svým Tvůrcem.

Osobní vibrační číslo vyjadřuje číselně i strukturu těla, karmu, schopnosti, charakter, data narození, smrti, důležitých životních událostí ap. Duchovně výše vyvinuté bytosti zabudují vědomě do svého jména jim známou osobní číselnou vibraci. Níže vyvinuté duše nevědí většinou nic o číselné zákonitosti kosmu a přejímají jméno rodiny, karmického celku, do něhož se rodí. Zvyšování vibrace osobního čísla znamená duchovní růst. Toho je však dosaženo jen skutky. Duchovní vědění samo nestačí, pokud není uskutečňováno v denním životě.

Čísla mají barevnou nuanci, harmonující více nebo méně s energetickým vyzařováním osobnosti.

Je známo, že většina lidí má určité obavy z čísla 13. Toto číslo platilo v dávných dobách jako mocné symbolické číslo příčiny a působení, odchodu a obnovení. Staří okultní mistři hodnotili číslo 13 slovy: „Kdo pochopí skrytý význam čísla 13, získává klíč k moci a nadvládě.“

Počátek strachu z „nešťastného“ čísla 13 vychází z konfesionálních kruhů. Při Poslední večeři Páně bylo přítomno 13 osob. V okultní symbolice je číslo 13 znázorňováno jako kostlivce s kosou v ruce, který kosí lidstvo. Symbol kostlivce s kosou znamená pro většinu lidí, kteří neznají jeho pravou symboliku, smrt. Není však symbolem smrti a zničení, ale symbolem přeměny všeho starého v nové, přeměny zániku v nový život.

Dovoľte mi jako příklad uvést kreativní síly čísla 13 v životě známého hudebního skladatele Richarda Wagnera:

1813 narozen

13. května 1871 začátek vydávání prvních děl

13. září dokončil operu „Bludný Holanďan“

13. března 1861 premiéra „Tannhäuser“

13. srpna 1876 premiéra „Prsten Nibelungů“

13. ledna 1882 dokončení opery „Parsifal“

13 měsíců po dokončení Parsifala zemřel

13. září 1841 poznal přítele Liszta

13. září 1849 přišel po svém útěku z Drážďan do Švýcarska

13. října 1854 ho zde poprvé navštívil Liszt

13 roků trvala Wagnerova emigrace ve Švýcarsku

13 let žil s manželkou Cosimou

13. ledna 1883 zemřel

13 operních děl zanechal lidstvu

Číslo 13 je v životě Richarda Wagnera spojeno s dobrými ale i s méně dobrými událostmi. Všechny však měly pro něho velký životní význam.

Nejdůležitějším číslem pro člověka na zemi je jeho číslo narození. Působením Božského analogického zákona je všechno tvorstvo zařazeno podle „míry a počtu“ (míra vyjadřuje ve staré numerologii vývojový stupeň) do příslušných životních sfér a číslo narození člověka je zároveň vyjádřením jeho charakteristických sklonů. Především má určovat hmotnou realitu a smyslové zaměření člověka. Vlastní jméno je víceméně nositelem vlastností a schopností transcendentálních.

Na den narození je kladen větší důraz než na měsíc a rok. Měsíc narození udává všeobecnou charakterovou strukturu, ale rozhodujícím životním aspektem je den narození.

Jestliže je někdo narozen 6. června 1866, dochází k následujícímu přehledu dat:

6 – den narození je zrcadlem osobnosti

červen – udává všeobecné sklony a charakterové znaky

1866 – $1866 = 21 = 3$ – rozhodující číslo pro životní události

Číselný systém působí nejen v životě jednotlivců, ale i v životě celého univerza. Jeho tajemství neznáme, ale víme, že patří do Božího pořádku a zákonitostí. Jeho rozsahu a důležitosti si ještě nejsme vědomi. Vědomi bychom si však měli být pořádku a spolehlivosti v našem denním životě. Kdo nemá pořádek v sobě, není schopen pořádku vnějšího a naopak.

U Boha, Tvůrce, není nic zbytečné. Čas, roky, měsíce, dny, hodiny a veškerá pravidelnost jsou Bohem dané měřítko k rozdělení životního dění, k udržování správného životního rytmu a pořádku.

Numerologie se nestaví proti Bohu, naopak ukazuje v pokoře a obdivu geniálnost Tvůrce a jeho zákonů, obřezující se v harmonii všeho kosmického dění.

Nepřeceňujte, ale také nepodceňujte tuto filozofii starých mudrců, jejichž okultní vědění bylo mnohem vyšší, než je tomu dnes. V osudových životních situacích zůstává často rozhodujícím činitelem svobodná vůle člověka, kterou jsme spolu s moudrostí a láskou Tvůrcem vybaveni. Zřídka však je používáme společně. Proto

vytváří vůle, neprovázená láskou a moudrostí, stále nové karmické příčiny a inkarnace.

Pro vaše seznámení s numerologií jsem použila jen ten nejprimitivnější základ. Její obsah, se všemi číselnými tabulkami a výpočty, nelze zprostředkovat v jediném rozhovoru. Kdo má zájem o bližší seznámení s numerologií, tomu doporučuji následující knihu:

Cheiro: „Book of Numbers“, Herbert Jenkins, London

Cheiro: „Das Buch der Zahlen“, Verlag Hermann Bauer,
D- Freiburg i. Br.

Tato kniha je pomocníkem pro začátek poznání fascinujícího potenciálu numerologického vědění, které dokazuje Božskou zákonitost všeho životního dění.

Mnoho z nás tuto zákonitost porušuje, protože na Boha nevěří a nahrazuje prioritu ducha vědou. Duch *tvorí*, věda *objevuje*. Přináší lidstvu vše, co je schopna *intuitivně* přijímat z dimenzí jí a nám všem doposud málo známých.

Známary kazatel navštívil Mistra jógy, kterého podezíral z nevěry v Boha.

„Věříš v Boha?“ „Samozřejmě“, odpověděl Mistr.

„Věříš, že Bůh vše stvořil?“

„Věřím“, říká Mistr.

„Když to všechno víš, tak mi řekni, kdo stvořil Boha?“

„Ty!“

„Jak jsi k tomu přišel?“

S úsměvem a porozuměním odpovídá Mistr: „Toho Boha, o němž hovoříš, jsi stvořil ty sám!“

Anthony de Mello: „Eine Minute Weisheit“

Kontrola myšlenek

Mnozí z vás se budou ptát, proč opět hovořím o kontrole myšlení. Protože je vstupní branou k poznávání sebe sama, smyslu života a nám doposud skrytých pravd.

Protože stále znovu zapomínáme, že z myšlení vycházejí slova a skutky, které budují nebo boří.

Protože myšlenky jsou stavebním materiálem přítomnosti, ale i budoucnosti.

Protože se stále znovu přesvědčuji, že poznatky o myšlenkové kontrole se zájmem posloucháte nebo čtete, ale nezabudujete je do vašeho denního života.

Již před tisíci léty byly zakládány až dodnes proslulé školy klasické filozofie v Babylonu, v Chaldei, v Indii a v Persii, v Egyptě, Peru, Řecku a Palestině. Základním požadavkem těchto škol a vysokých zasvěcenců všech věků bylo a zůstává až dodnes poznání sama sebe a kontrola vlastního myšlení.

Myšlenky jsou telekomunikační, vzdáleností neomezená energie, která vychází z duševní a rozumové aktivity člověka, ovlivňuje jeho životní prostor a vývoj. Jednou vzniklá myšlenka roste tím více, čím více se jí zabýváme a působí nejen na nás, ale i na celé okolí. Nezná hranice, mimo těch, které ji sami určíme. Myšlenková energie se projevuje vibracemi. Dobré, budující, harmonické myšlenky mají vysoké vibrace, prozařují astrální a fyzikální tělo člověka světlem, které pomáhá k udržování duševního i tělesného zdraví. Nepříznivé myšlení působí opačně. Jeho temné energie blokují přívod životodárné kosmické síly, kreativitu duše a ducha. Vedou k onemocnění těla i duše a k oslabování veškeré životní aktivity. Nejsilnější negativní působení mají energie myšlenek nenávisti, strachu, závisti, žárlivosti, prolhanost a pomlouvačnost, pletichářství, hádky, brutalita ap.

Myšlenky vykazují pohyb a směr působení, mají barvu a tvar. Jestliže je člověk hned při jejich vzniku neodmítne, přecházejí do jeho aury a odtud vyzařují třemi směry:

1. Reflexy nedobré minulosti, negativní myšlenky provázející životní nezdary a ztráty, ale i nepříznivé myšlenky, vysílané spolužijícím, proudí směrem dolů. Nejsou-li zvládnuty, dochází k onemocnění srdce, zažívacích orgánů, nervového systému ap.
2. Denní, mělké myšlenky se rozpínají do všech směrů.

3. Myšlenky lásky, dobra, sebeovládání, meditace, modlitby stoupají vzhůru a vracejí se zesíleny k člověku zpět.

Jasnovidci, kteří jsou schopni rozpoznat hodnoty, směr a barvy lidských myšlenek, vědí, že průměrný člověk, který nezaměřuje své myšlení vědomě na určitou oblast, vyzařuje myšlenkovou energii do všech směrů, ale tak slabou, že se již po několika metrech ztrácí. Jedinec, který pracuje převážně rozumově, je zvyklý své myšlenky koncentrovat a zaměřit na určitý problém. Barevné formy jeho myšlenek dosahují velké vzdálenosti, aniž by ztratily na síle.

Nejsilnější energii uvolňují myšlenky lásky a strachu.

Nekontrolované myšlenky strachu vedou k uskutečnění toho, čeho se obáváme. Jednoduše vyjádřeno: vsugerujeme si obávaný efekt. Stejně je tomu i se silou myšlenek lásky, které jsou schopny zázraků.

Bojujte proti strachu vědomým, pomalým, hlubokým dýcháním. Při nadechnutí se soustřeďte na slovo „harmonie“. Při vydechnutí vydechujte vědomě strach, který vás ovládá. V srdeční oblasti leží tzv. „bod strachu“. V době, kdy trpíte strachem nebo depresí, silně bolí, jestliže ho stlačíte. Hleďte tento bod ukazováčkem tak dlouho, až pocítíte bolest. Stále znovu, silně, několikrát za sebou, stlačujte jednu až dvě minuty „bod strachu“ s prosbou o podporu duchovního ochránce. Tato cvičení mají být prováděna třikrát denně ve stoje, proti východu.

Deprese jsou vyvolávány v podvědomí nashromážděnými, nepříznivými energiemi dřívějších i současných životních prožitků a působením astrálních negativních sil. Soustřeďte všechnu svoji myšlenkovou sílu na slovo „harmonie“. Energie tohoto slova je nejprve formována v „duchovním oku“ a přechází do malého mozku, který uvolňuje energetické proudy toho, co pod harmonií rozumíme. To znamená, že tak, jako u všech zesílených myšlenkových procesů, dochází k jejich realizaci současně v hmotné i nadhmotné oblasti, v mozku a v duševním vědomí.

Myšlenkovou kontrolou a kontrolou pocitů se naučíte během času ovládat své myšlení, strach z vlastní slabosti, strach před nebezpečím, z nemocí, strach o námi milované osoby ap. Naučíme se přijímat a potkávat nepříznivé životní události s optimizmem a nadějí v Boží pomoc, čímž přispíváme k jejich oslabení. Lásky, optimizmus, víra a naděje jsou pramenem energie budující. Strach je energie ničící.

To, co věříme, že jsme, uskutečňujeme nejen sami v sobě, ale přenášíme i na naše spolužijící ve smyslu pozitivním, ale i negativním. Reflektujeme do nich vlastní chyby, představy a myšlenky, podle starého pořekadla: „Podle sebe soudím tebe.“ Každý z nás je však samostatná individualita a ta se projevuje rozhodnutím, zda cizí myšlenky přijme nebo odmítne.

Nejpestřejším obrazem jsou myšlenky vyvolané pozitivními pocity. Zářící, světlé tóny jejich energie dosahují velké dálky a síly. Tmavé zabarvení svědčí pro živelný, nekontrolovatelný charakter, vedený instinkty a egoizmem, se sklonem k požitkářství a nízko vyvinutý vnitřní duševní svět.

Světle modrá barva myšlenkové energie symbolizuje víru a ušlechtilost. Tmavě modré odstíny fanatismus.

Žluté je průvodním znakem rozumového zaměření, růžová barva myšlenek lásky, červená náruživosti, hněvu a nevládaných negativních vlastností. Hnědě zbarvené myšlenkové proudy vyjadřují sobectví, šedé deprese a černá barva je výrazem silně negativním. Velmi málo lidí vyzařuje myšlenky v barvě bílé a zlaté. To jsou vysocí zasvěcenci vesmírného evangelia a lásky k Tvůrci. Zdůrazňují, že uvedené symboly jsou platné jen pro barevné nuance myšlenkové energie, ne pro význam barev v denním životě. Formy myšlenek jsou miniaturním obrazem toho, kdo je vysílá. Zrcadlí jeho duševní strukturu a mravní hodnoty. Harmonické myšlenky, které nejsou přímo zaměřené na určitý objekt nebo problém, se projevují v neutrálních formách květín, ptáků, listů nejkrásnějších tvarů a barev, geometrickými obrazci, umělecky propletenými kruhy ap. Existují však i tvary, které vzbuzují chaos, strach a odpor.

V blízkosti podrážděného, hněvu a disharmonii podléhajícího člověka, zahalují nás energetické proudy jeho myšlenek, pokud se myšlenkově nespojíme s naším duchovním průvodcem a neprosíme o ochranný plášť světla. Vysíláním myšlenek harmonie, míru a lásky, které zaměřujeme do mělkého důlku mezi očima, do jeho „třetího oka“, se hněv a disharmonie stále více stahují a mnohdy z nenávisti a hněvu vyrůstají nejkrásnější životní přátelství. Kdo je schopen této obrany, nemá v životě nepřátele. Jednáme-li jako náš řádící protějšek, přejímáme od něho všechny vysílané negativní energie. Teprve vlivem nesčetných bolestných zkušeností poznáme moudrost rady: před každým proneseným slovem nejprve hluboce

nadechnout a pak s úsměvem a klidem odpovídat. Zůstaňme klidní, i když v nás všechno vře. Myšlenka klidu ovládne velmi brzy naše vnitřní vzrušení a vnější situaci. Po čase se nám stane klid v každé životní situaci samozřejmostí. Staré perské přísloví říká: „Lépe je mlčet a platit za hloupého, než hovořit nerozmyšleně a nedobře!“ Nejjistější cestou k životním úspěchům, po němž toužíme a k harmonickému životu je dodržování následujících pravidel:

1. Mám pod neustálou kontrolou zaměření svých myšlenek.
2. Odmítám negativní myšlenky již v jejich zrodu.
3. Destruktivní myšlenky nahrazuji myšlenkami klidu, tolerance, porozumění, dobra a lásky.

Často se vymlouváme na nevědomost. Nevědomost je obrazem pohodlnosti, z níž vycházejí nesprávné závěry, slova a činy. Hleďte čas a klid, převést svou nevědomost ve vědění. Ticho a klid jsou tvůrčí potence, v nichž zrají myšlenky s pomocí duchovního průvodce ke správnému jednání a mluvení. Neodsuzujte cizí myšlenku jen proto, že to není myšlenka vaše, ale odmítejte ihned každou myšlenku negativní.

Jestliže se vám jen jedinkrát denně podaří zvládnout a odmítnout negativní myšlenkové impulzy, jste již na cestě k cíli.

Naše nižší „hmotné já“ má se všemi svými zvyklostmi a předsudky velkou sílu. Vnitřní, „Vyšší Já“ má síly gigantické, ale nejsme je schopni využívat, protože je neznáme. Dostatek trpělivosti a dobré vůle v poznávání a kontrole sebe sama nás k jejich poznání a využití dovedou.

Myšlenková kontrola je jedním z prvních a nejdůležitějších kroků na cestě za vyšším poznáním a k získání vnitřního míru. Bez čistoty myšlení zůstáváme stát před zavřenou branou bohatství a síly ducha.

Nečekejte, „až budu mít víc času“. Začněte hned, nic nestojí v cestě vašemu „chci“, jen vy sami.

Celé roky jste zvyklí na ustálené myšlenkové a duševní programy, proto neočekávejte, že boj proti vlastnímu myšlení bude od prvního okamžiku lehký. Vyzbrojte se vytrvalostí a trpělivostí, pozorujte, jak s každou úspěšně překonanou nedobrou myšlenkou vnitřně rostete, jak se mění vztah spolužijících k vám. Získáte vážnost a přátelství, protože průvodcem morální čistoty je důvěra a láska. Získáte konečně vnitřní mír, víru v Boží pomoc a životní spokojenost. V současném životě vzácné dary.

Na ulici jsem potkal opuštěné, hladové, zimou se třesoucí děvčátko, které nemělo naději dostat něco teplého k jídlu a k oblečení. Bylo mně ho nesmírně líto. „Pane Bože, jak můžeš něco takového dopustit, proč tomu dítěti nepomůžeš, proč něco neuděláš?“ Bůh mi neodpověděl. Ale v noci, když jsem se probudil ze spánku, slyšel jsem Jeho hlas: „Proč mně vyčítáš, že nepomohu a nic nedělám? Stvořil jsem přece tebe!“

Anthony de Mello: „The Song of the Bird“

Sufi Bayazid, moslemský světec, vypráví:

„V mládí jsem se modlil, aby mi dal Bůh sílu změnit svět. Ve středních letech jsem se modlil, abych měl sílu změnit alespoň mé nejbližší rodinné příslušníky a přátele. Nyní jsem už starý, mé dny se blíží ke konci a má vroucí prosba k Bohu je, aby mi dopřál ještě čas k tomu, abych změnil sám sebe. Kdybych byl s touto modlitbou začal v mládí, nebyl by můj život dnes tak chudý. Každý z nás by chtěl změnit někoho druhého, ale málokdo myslí na to, změnit nejprve sám sebe.“

Anthony de Mello: „The Song of the Bird“.

Alternativní léčebné metody – Ayurvéda

Ayurvéda je staroindická „věda o zdravém životě.“ Tato filozoficko-mystická medicína dosáhla svého vrcholu asi 600 let před Kristem, ale až dodnes je jednou z nejrozšířenějších medicínských forem v Indii a Thajsku. Mudrc Susrata, který se zasloužil o její rozšíření, je nazýván Hyppokratem této klasické indické léčby.

Cílem Ayurvédy je dosažení rovnováhy pacienta mezi jeho vnitřním a vnějším životem, tedy harmonie nejen v sobě samém, ale i v jeho životním prostředí, které tvoří rodina, přátelé a příroda. Tento podstatný léčebný faktor je zastoupen, s rozdílnou intenzitou, ve všech směrech přírodní léčby, ale nejsilněji v Ayurvédě. Jeho pramenem je poznání, že každá nemoc vychází z duše.

Základní rozdíl mezi Ayurvédou a oficiální medicínou tvoří nepřerušovaný styk obyvatel s ayurvédickým lékařem i v době, kdy jsou zdraví. My bychom tento styk nazvali preventivním opatřením proti onemocnění.

Lékař Ayurvédy není jen lékařem, ale současně filozofem, životním a rodinným poradcem, duchovním vůdcem, člověkem se zesílenými intuitivními a mediálními schopnostmi.

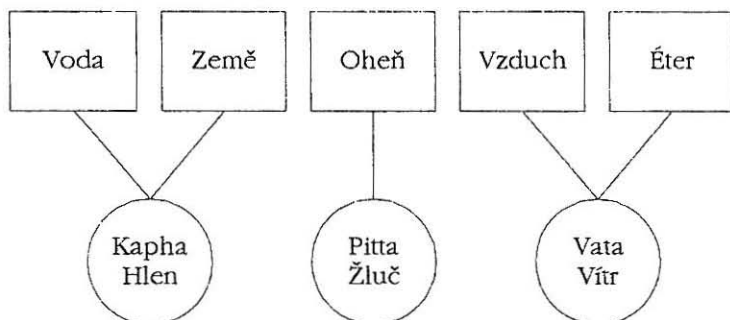
V Thajsku je přibližně 30.000 ayurvédických léčitelů. Vyhýbají se životu v rušných městech, žijí skrytě, skromně a tiše v odlehlé přírodě, z níž a z víry v Boha, čerpají síly. Jejich klasické vzdělání probíhá na univerzitě Varanasi v Benares, kde studují Ayurvédu i lékaři američtí a evropští. Pro ty je toto studium zvlášť těžké, protože musí nejprve změnit dřívějším studiem získané hmotné zaměření zdravotních a terapeutických systémů západních zemí a učit se uznávat prioritu duše nad tělem. Ayurvédická terapie zabudovává do svého působení např. i vliv astrologických konstelací a velký důraz klade na provádění masáží.

Jako léčebné substance používá výhradně čerstvé byliny. Z nich získané přípravky nesmí být starší než 3–4 týdny. Konzervační prostředky jsou zakázány, ale na univerzitě v Benares je pracováno na získání přírodních konzervačních substancí.

Ayurvéda staví na poznání, že každá životní forma, nejen člověk, ale i zvířata a rostliny, tvoří v univerzu neporušitelný, vzájemně se

doplňující celek. Biologické symboly, tzv. Doshas, jsou v úzkém spojení s elementy země, voda, vzduch a oheň.

Dosha Vata symbolizuje vzduch, vítr, Pitta žluč a oheň, Kapha hleny, vodu a zemi. Pokud není rovnováha Doshas porušena, zůstává člověk zdravý. Jakmile jen jediné Dosha poruší rovnováhu – význam slova „rovnováha“ se vztahuje hlavně na duševní stav člověka – dochází k onemocnění.

Indická zdravotní nauka vychází z poznání, že průběh života je podřízen proměnám, které lze srovnávat s proměnami přírody. Pučení, zrání, sklizeň a odpočinek v zemi, příprava na další růst odpovídají dětství, mládí, stáří a smrti, odpočinku člověka před novým zrozením a novými úkoly.

Dosha Vata převládá ve stáří, Pitta ve středních letech a Kapha v dětství. Aktivita Kaphy dosahuje kulminačního bodu během dopoledne, Pitty v poledne a večer dominuje vliv Vaty. Všechny tři doshas mají vliv na duševní a tělesné životní průběhy. Pitta např. ovlivňuje vznik fantazie, myšlení, inteligenci a moudrost, ale i trávení, látkovou přeměnu a pocit žízně.

Má-li být zabráněno onemocnění, musí lidská strava obsahovat šest chuťových látek: sladké, kyselé, slané, ostré, hořké látky a látky, které stahují sliznice. Hořké substance posilují střevní činnost a pročisťují krev. Často jsou používány jako omlazující a tělo pročisťující prostředek, posilují aktivitu žluče a celkové trávení. V západních zemích však hořké a sliznice stahující substance nejsou používány a proto zde dochází mnohem častěji k onemocnění žlučníku a trávicích orgánů. Hořké, kyselé a sliznice stahující látky obsahuje grapefruit, který je u nás přírodní léčbou používán proti infekčním chorobám, vysokému krevnímu tlaku, plísňovým onemocněním,

krvácení dásní, onemocnění trávicích orgánů, v přírodní kosmetice ap.

Zvlášť cenné jsou poznatky Ayurvédy o spánku, který rozděluje do sedmi druhů. Popisuje příčiny dobrého a špatného spánku, význam spánku při nadměrné tělesné váze, zaměstnává se i výhodami a nevýhodami denního spánku. Denní spánek doporučuje ve všech ročních dobách těm, kteří trpí tělesnou slabostí, při intenzivní mentální činnosti, při studiu, pro pijáky, při onemocnění průjmem, kolikami všeho druhu, astmatikům a duševně chorým. Ostatní by měli dodržovat denní spánek jen v letních měsících. Ayurvéda uvádí i typy lidí, kterým je denní spánek škodlivý.

Již delší dobu se ayurvédická medicína pokouší zabudovat do zdravotního systému všech zemí zdravotní pomocné systémy, jako je např. jóga, která z Ayurvédy vyšla. Tato snaha nemá zatím velké vyhlídky, protože oficiální medicína nemá pro pacienta dostatek času.

Ayurvédická anamnéza zahrnuje vedle tělesné prohlídky nemocného i důkladné poznání pacientovy duše a jeho sociální životní struktury, přírodních podmínek, v nichž žije, motivy jeho nenávisti, závisti, rezignace, nadšení, lásky a ostatních pocitů. Zvláště důrazně bojuje proti strachu. Snaží se aktivovat pacientovu snahu o dosažení určitého stupně duševní senzibilizace, zaměření se na vnitřní život, dosažení životního míru.

Nadměrným přeceňováním rozumové činnosti a nezájmem o prioritu jí nadřazených ducha a duše ztrácí člověk stále víc instinkt pro jejich volání a potřeby. Mnoha věcem se vysmívá jen proto, že je není schopen cítit a vidět. Nejtěžším zatížením lidstva ve smyslu zdravotním i duševním je ztráta vztahu k živé přírodě a zdůrazňování důležitosti neživé techniky.

Šťastní, kdo nejsou otroky spěchu, času a peněz. Měříme čas hodinovými ručičkami, ale ne potřebami duše a těla. Jak dlouho ?

Nepřízniví průvodci

Mezi zemí a ji obklopujícími vyššími atmosférickými sférami existují prostory, v nichž se zdržují nízko vyvinuté, nevědomé duše. Duše lidí, kteří celý život nevěřili na Boha, na existenci posmrtného života a vyšší životní hodnoty, než jsou ty, které jim poskytuje země. Konfesionální nauky hovoří o posmrtném spánku, z něhož budou duše probuzeny k Poslednímu soudu. Odkud mají zemřelí vědět, že je to člověkem stanovená konfesionální domněnka? Nespí, cítí se při jasném vědomí, neví, že zemřeli a vracejí se po smrti stále znovu k zemi. Diví se, že jim nikdo na oslovení a na kladené otázky neodpovídá, nemohou pochopit, proč jsou ignorováni na bývalém pracovišti, ale i doma, ve vlastní rodině. Nejdříve se ptají s údivem: „Co se děje? Proč se mnou nikdo nemluví? Nevidí mne? Všichni dělají, jako bych tady nebyl.“ Po určité době přijímají tento stav apaticky nebo se stupňujícím se hněvem. Hledají duševní strukturou sobě podobného člověka, usazují se v jeho otevřené aure, vyživují se jeho životní energií a nutí ho k jednání, kterému na zemi holdovali.

Průvodcem postiženého člověka se stává nevysvětlitelný strach, únava, podléhá depresivním náladám a ztrácí stále více svoji dřívější identitu. Lékaři hovoří o duševním onemocnění.

Lidská aura se otevírá negativním, ale i pozitivním vzrušením, únavou, stresem, citovými prožitky. Nesnaží-li se člověk své pocity ovládat a svou auru vědomě uzavírat s pomocí duchovního průvodce, kterého prosí o ochranu, zůstává otevřený možnému přístupu nevědomých duší. K obsazení otevřené aury dochází skoro u všech chronických pijáků, hazardních hráčů, jedinců podléhajícím drogám, sexuální nenasytosti a podobným požívačnostem. Cizí duše jim vnucuje své slabosti a sklony, aby se mohla vyžít z jejich pocitů. Nutí je dělat to, co sama vyžaduje, v domněnku, že ještě stále žije na zemi.

Vniknutí cizí duše do aury se zpočátku projevuje neklidem, únavou a nevysvětlitelným strachem, symptomy, které neodcházejí, spíše dochází k jejich zesilování. Stupňující se únava je způsobována tím, že nezvaný host se vyživuje ze životní síly postiženého člověka. Jakmile je dostatečně energeticky posílen, projevuje se v srdečním centru hostitele jako „vnitřní hlas“, který přináší zpočátku dobré

rady a udivuje tím, co všechno ví. Protože odešlé duše neznají pojem čas, hovoří ke svému hostiteli ve dne i v noci, což vede po určité době k jeho nespavosti, podrážděnosti, depresím a k tělesným potížím.

Aura postiženého člověka vyzařuje červené, hnědé, šedivé až černé barevné nuance, jejichž nepříznivé energie způsobují nezvanému hostu bolestné pocity. Brání se vyhrožováním, nutí člověka k nesprávnému jednání a chování, protože nízký vývojový stav této duše jiné projevy nezná. V mnoha případech dohání obsazeného člověka k sebevraždě, vraždě nebo jiným zločinům.

Zahnízdí-li se cizí duše v éterickém těle aury, nevnímá ji postižený vnitřním hlasem, ale reaguje nevysvětlitelnými duševními a tělesnými potížemi, nemocemi a bolestí, jejichž pramen není lékař schopen najít. Substance éterického těla je na místě, kde cizí duše hnízdí, poškozena a otevřena zárodkům různých nemocí. Často dochází k projevům podobným epilepsii, k nekontrolovatelným výbuchům zlosti, surovosti a jednání, které si postižený sám a jeho okolí nejsou schopni vysvětlit. Odpovídají charakteristickým znakům individuality duše, která v tomto okamžiku postiženého ovládá.

Lidská aura nemusí být obsazena jen jednou duší, nýbrž i několika dušemi současně. Tento stav způsobuje mnohem více tělesných a duševních potíží, než je doposud známo. Pomocí postiženému je velmi těžké. Konfesionální metody, jako je např. exorcismus, mají zřídka úspěch. Nejistější pomocí je nalézt přístup k cizí duši, vysvětlit jí její stav a to, co činí. Jen pomocí lásky, modlitby, prosbami o vyšší pomoc lze docílit její odchod. Elektrické šoky jsou pomocí dočasnou a chemická terapie otravuje tělo postiženého, které reaguje apatií, změněnými životními reakcemi a ohrožením zdravé činnosti tělesných orgánů.

Nejúčinnější preventivní ochranou je kontrola myšlenek, pocitů, opomíjení negativních činů a volba lásky jako vedoucího životního faktoru. Energie lásky má nesmírnou sílu a nízké duše ji pociťují jako bolestné impulzy, kterým se vyhýbají.

Po každém citovém rozrušení prostě svého duchovního ochránce o pomoc při uzavření aury. Prožijte v představě, jak se plášť vaší tělesné aury stále úžeji přimyká na tělo a uzavírá se. Před každým nepříjemným jednáním, při každém citovém impulzu si živě představujte, že stojíte zahalení světlem bílého kříže. Proste opět svého

duchovního průvodce o ochranu a uzavření aury. Duchovní průvodce má velkou moc a možnost pomoci. Musíme však o pomoc prosit, protože každá vyšší bytost respektuje plně svobodnou vůli člověka.

Nebezpečí obsazení aury cizí duší je dnes zvláště velké. Množství spiritistických kroužků a spolků, nekontrolovaných vyšší silou, roste. Mnohdy jsme i v televizi a na veřejných přednáškách svědky esoterických informací a dějů, které vzbuzují v každém, kdo hlouběji zná základy čisté duchovní nauky, oprávněné obavy o toho, kdo je provádí a rozšiřuje, ale i o toho, kdo jim uvěří.

Chraňte se před spiritizmem, který nevychází z čistoty víry a srdce, nýbrž z touhy po bohatství a proslulosti. Ten, kdo zná čistou duchovní pravdu, neprodává ji a hovoří-li o ní, pak ne na široké veřejnosti, ale v úzkém kroužku hledajících duší, které jsou mu duchovním průvodcem přivedeny.

V životě neexistují náhody. Vše podléhá přísné Božské zákonitosti a tak důležitý životní dar, jako je Vyšší poslání, nelze získat na veřejném trhu.

Neexperimentujte se silami ducha. Většina z těch, kteří to dělají, vědí málo o jeho existenci a zákonitostech. Jinak by potvrzovali existenci ducha a jeho Tvůrce v životě vlastním i v životě svých bližních pomocí lásky a charismatických skutků, ne snahou o popularitu a zisky. V poslední době se stává velmi populárním pomocníkem člověka hypnóza. Hypnóza je násilné odštěpení vědomí těla a ducha. Až dodnes nezná člověk radius jejího působení a síly. Její nepoznaná stránka může mít strašné následky všude tam, kde není provázena dostatečnými duchovními poznatky toho, kdo ji provádí.

Proč hledáme vnitřní uspokojení v člověku doposud neznámých fenoménech a v nebezpečí jejich nesprávného použití? Hledejme sami v sobě, ve vlastním nitru.

Toto hledání je však většině lidstva obtížné, protože vyžaduje morální čistotu, pravdu a lásku ve formě, kterou doposud odmítalo.

Strach z odchodu ¹

Každý život má svůj vyměřený průběh a trvání, závislé na úkolech a karmických požadavcích, které má splnit. Lidé vědí, že proti zákonitosti odchodu je marné bojovat, ale přesto se brání, posilování pudem sebezáchovy, ale hlavně ze strachu před tím, co neznají. Snaží se odsunout pojem smrt ze svého vědomí, protože si ji mnozí představují jako propad do prázdného nic. Zamysleme se nad tímto „nic“, které neexistuje. Tvůrcem života je nesmrtelný duch, prasíla, kterou nazýváme Bůh. Bůh stvořil bytosti ke svému obrazu. Proto není podstatou člověka jeho hmotné tělo, ale nesmrtelný duch, v těle přechodně inkarnovaný. Po smrti se nepropadá v nic, nýbrž vrací se do jemu příslušných astrálních sfér kolem země.

Bůh je však u mnoha lidí prázdná, často nesprávná představa. Bohu připisují všechno zlo, které již tisíciletí Jeho jménem činí nebo označují jako Boží vůli. Náboženské války, dogmatické doktriny, vzbuzující v člověku strach před Bohem, neschopnost konfesí vysvětlit lidstvu čisté duchovní pravdy a být příkladem pro to, co samy od člověka vyžadují, vědomí lidstva od Boha spíš oddalují než přibližují.

Ale Bůh nemá se vším tím, co člověk působením své svobodné vůle provádí, nic společného. Bůh je láska a moudrost. Mohl by někdo, kdo je vybaven absolutní láskou a moudrostí, stvořit člověka jen pro pár roků ne právě záviděníhodného života na zemi? Jaký smysl by měl tento život? Proč by byl životní cyklus některých stvoření řadou radostí a jiných plný útrap a bolestí všeho druhu?

Hodnoty života jsou zrcadlem našich současných a dřívějších činů a ne výsledkem Boží vůle a nálady. Každý život je článkem dlouhého životního řetězu. Pokud se nesnažíme o poznání jeho zákonitostí a smyslu, zkresluje ho vlastními nebo konfesio-nálními úsudky. Logické vysvětlení, reinkarnace, bylo násilně potlačeno. Co zůstalo, je nevědomost, domněnky, přizpůsobené touze po moci a bohatství, strach ze smrti a z toho, co bude dál. Bez pochopení reinkarnačního zákona není možné smysl životů a jejich rozdílný průběh pochopit. Proto se bojíme neznáma, smrti. Vzhledem k neradostným událostem současného životního dění

¹ Doplněk ke kapitole „Rozloučení“. Rozhovory č. 1

bychom mohli spíše hovořit o tom, že „smíme“ a ne, že „musíme“ zemřít.

Strach ze smrti není u všech pozemských kultur stejný. Mnohé národy přijímají odchod svých příslušníků jako harmonické rozloučení, s nadějí na brzké setkání, protože věří na existenci nesmrtelného ducha a děkují Bohu za jeho oproštění z hmotné schránky, těla.

Proč nemají děti strach ze smrti? Stále znovu se stává, že umírající dítě utěšuje bolestí zlomenou matku důvěrou v setkání, protože jeho vědomí, doposud nezatížené zvyklostmi, názory životního prostředí a dospělých, přijímá smrt jako přirozené, kosmické dění. Pokud není vnitřní život dítěte potlačen vyvíjejícím se rozumovým vědomím, zvyky a dominancí spolužijících, udržují některé z dětí dlouho vnitřní kontakt ke svému duchovnímu ochránci a jsou schopny se vracet i v denním vědomí do astrální sféry, v níž před narozením žily. Vědí, kam se jednou vrátí a mnohé z nich si to doslova přejí. Strach ze smrti přichází až s rozvojem rozumového vědomí, naočkován spolužijícími.

Bylo by vhodné již v dětském věku hovořit s dítětem o přirozeném odchodu člověka, ale posilovat i dospělé vírou v setkání se zemřelými. Vysvětlovat jim nesprávnost domněnky o posmrtném spánku až do probuzení pozouny a nesprávné představy o „Posledním soudu“. Je-li nutný posmrtný spánek, pak je to spánek k pročištění nemocmi a chemickými prostředky zeslabeného astrálního těla. Tento spánek netrvá dlouho.

Zemřelý je hned po smrti schopen aktivity a posledním soudem je mu jeho vlastní svědomí. Minulý život prochází před očima zemřelého jako film a ten pak trpce lituje a sám se odsuzuje, nesplnil-li úkoly, které si před zrozením předsevzal. Kdo si je vědom existence ducha a pozná jeho sílu, ztrácí strach ze smrti. Duchovní osvícenci tento pocit neznají, protože pomocí svého kosmického vědění poznali smrt jako přechod z jedné životní dimenze do druhé.

Silvia Wallimann, švýcarská spisovatelka, vypráví o svém zážitku při umírání přítelkyně:

„Po dlouhé týdny jsem navštěvovala na rakovinu umírající přítelkyni, která trpěla nesmírným strachem ze smrti a nevírou v posmrtný život. To vše se zrcadlilo den ode dne silněji v jejích

široce otevřených očích a v úzkostlivých výkřicích v jasných chvílích, morfiem nepotlačeného, tělesného vědomí.

Jednoho dne, po těžkém duševním boji, otevřela oči a ztrnule upřela svůj pohled na protější stěnu. Její vzrušení rostlo od okamžiku k okamžiku a náhle hlasitě vykřikla radostí naplněná slova: „Tatínku, co tu děláš, vy nejste mrtví? Jak to, že jste tady? Oh, když je tomu tak, tak už se nebojím. Vezměte mne s sebou! Jak je to všechno krásné!“

Po malé chvíli přišla opět k hmotnému vědomí a ptala se mne: „Viděla jsi je také? Můj otec a obě sestry pro mne přišli. Žijí v překrásném místě, plném světla, nejsou mrtví. Říkají, že po smrti žijeme dál. Vezmou mne s sebou, abych dále netrpěla!“

Obličej, zaplavený slzami, ale zářící nesmírným světlem, jakoby zdvižena neznámou silou, pozdvihla obě ruce svým milovaným vstříc a po krátké chvíli padla s hlubokým vydechnutím zpět, mrtva.“

Podobné případy nejsou ojedinělé. Kolik bolesti, strachu a vnitřního utrpení bychom si ušetřili vírou v posmrtný život. Hovořte s umírajícími, ale nepředstírejte jim nic. Vnitřní vnímání umírajícího nebo těžce nemocného je zesíleno a je si vědomo pravdy. Čakry odcházejícího, které jsou plně otevřeny jako kalichy dozrálých květů a uvolněné astrální tělo umožňují odcházejícímu jasnozřivost, vnímání nám neviditelných dějů z nadzemské dimenze. Blízcí a přátelé kvitují tuto skutečnost jako předsmrtnou haluzinaci.

Po smrti přitahují energie smutku a neustálý pláč pozůstalých odešlou duši stále znovu do sfér, blízkých zemi, což jí způsobuje bolest a znemožňuje odchod do vyšších nadzemských sfér, v nichž by našla klid a obšťastnění. Nejsilnější pomocí umírajícímu, zemřelému, ale i pozůstalým je modlitba.

Co je umírání? Oproštění se astrálního těla od těla fyzického a přetržení „stříbrné šňůry“². Astrální tělo stoupá do nadzemských dimenzí, energie éterického těla s jeho duchovními centry přechází do energetických center univerza a fyzické tělo s jeho složkami zůstává částí země. Oddělení éterického těla trvá nejméně tři dny, někdy i mnohem déle, což potvrzuje domněnku mnohých lidí, že zpopelnění, kremace, může způsobovat duši bolestné pocity.

Uvolňované astrální tělo je stále znovu přitahováno magnetickým polem země. Jestliže se umírající odloučení astrálního těla brání,

² Vysvětlení v kapitole „Aura lidského těla“, Rozhovory č. 2

dochází ke smrtelným bojům, které jsou vědomě umírajícím neznámy.

Lidé, kteří umírají v nevěře, nevědomosti o posmrtné životě, blokuji svoje vyšší vnímání a nejsou schopni vidět duchovní bytosti, které každému umírajícímu pomáhají a radí při přechodu do nové dimenze. Jsou slepí a hluchí, bloudí zmateně a neví, co se s nimi stalo. Hledají stále znovu spojení s lidmi tím, že vnikají do jejich otevřené aury. V astrálním světě jsou zvláště určené bytosti pro pomoc těmto ubohým duším, jejichž vývojový proces trvá někdy i celá staletí. Naše modlitby na ně působí jako jiskry světla a tepla, které je v jejich temnotě sílí.

Často se setkávám s otázkou, proč umírají malé děti nebo proč dochází k přirozeným potratům. Již na začátku této kapitoly uvádím, že každý lidský život má svůj karmický úkol a vyměřenou délku trvání. Do dětského těla se může inkarnovat i velmi stará duše, která má krátkou inkarnační periodou vyrovnat poslední karmické zbytky. Záhy umírající děti jsou duše, jejichž vědomí je již tak vysoce vyvinuté, že jim chybí jen velmi krátký pobyt v lidském těle k tomu, aby mohly přejít do vyšší vývojové sféry. To platí i pro přirozené potraty. Ve většině případů jsou si tyto děti intuitivně vědomy svého krátkého života na zemi.

Mnohé duše se inkarnují dobrovolně, aby svou smrtí pomohly rodičům a příbuzenstvu k probuzení z duchovní letargie a hledání cesty k víře v Boha a v posmrtný život. Nemají však vždy úspěch. Někteří rodiče ztratou svého dítěte vnitřně ustrnou, negativní energie bolestného egoizmu, který není schopen uvolňovat, o čem se domnívá, že mu patří, blokuje příjem vyšších poznání. Obviňují Boha, místo aby si uvědomili, že smrtí bylo pomoheno nejen dítěti samému, ale mělo být pomoheno i jim. Umělé potraty jsou již od samého počátku vyvíjejícího se embrya zásahem proti zákonu života a vytvářejí těžké karmické příčiny pro další inkarnace.

Smrt je změna životní formy a kvality. Život sám je věčný. Tuto pravdu jsme schopni pochopit jen vědomím projasněným láskou, čistotou a vírou. Spojitost života se smrtí je evoluční silou: umíráme, abychom byli stále živí.

Snažme se stmelit zrození a smrt v harmonický celek, osvobozující nás z duchovní temnoty ke světlu vzkříšení a poznání.

Literatura: Silvia Wallimann: „Brücke ins Licht.“

Dopis příteli

Milý příteli!

Děkuji za milý dopis. Mám radost, že jsi soustředěním se na čistotu svého myšlení rozpoznal, jak sám píšeš. „jaký hnůj vlečeme ve svém myšlení, aniž bychom si toho byli vědomi.“ Je vidět, že jsi opravdu dobře začal. Jen vytrvej! „Co myslíš, to jsi!“

Opět se vracíš k otázce náboženství a Boha.

O náboženství Ti mohu říct jen krátce: je-li čisté, je ukazovatelem cesty, ale ne cílem. Může být pomocníkem a mravní oporou, pokud je schopno samo udržovat mravní čistotu a všechno to, co vyžaduje od věřících. Bohužel, krvavá stopa náboženských institucí ukazuje něco jiného. Žádná instituce a žádná civilizace doposud nezabránily vzniku a následkům fanatismu, který člověka od Boha oddaluje.

Sama jsem vroucí víru v Boha našla teprve tehdy, až jsem se Ho přestala bát. Věčné zatracení, věčné utrpení, peklo, Boží tresty, Bůh, sesílající bolest, nemoci, války ap. Tyto pocity ve mně nebudily lásku, ale hrůzu. Proto Ti ze srdce radím: nevaž se na konfesionální nauky, ale na lásku svého Tvůrce. Učiň svým náboženstvím lásku a službu bližnímu. Snaž se žít přítomností a potřebami svých spolužijících a vyžaduj od nich jen to, co jsi ochoten sám dát a dělat.

Diference mezi Bohem a člověkem vychází z nedostatku pokory a z přestupků proti Jeho zákonům. Všechno na zemi je přizpůsobeno zachování moci a zisků, všechno nedobré svádíme na Boha, protože si nejsme schopni přiznat vlastní chyby, příčiny nové, bolestné karmy. Tragédie životů nepřichází od Boha, ale z nás samých.

„Hmota je brzdou lidstva v jeho duchovním vývoji.“ Máš pravdu, ale jen částečnou. Uvědom si, že s vývojem hmotné úrovně člověka prochází paralelně i vývoj ducha. Materiální podmínky Ti umožňují fyzickou vitalitu: jen ve zdravém těle je zdravý duch. Umožňují Ti existenci na zemi. Bez inkarnace ve hmotném těle by probíhal Tvůj duchovní vývoj mnohem, mnohem pomaleji. Čím více poznáváme hmotu, která není schopna naše Vyšší vědomí uspokojit, tím více se blížíme znalostem ducha. I tebe přivedla nespokojenost s hmotným životem k hledání vyšší reality, k hledání kosmické inteligence,

Boha. Nalezneš Ho všude, i ve hmotě, kterou stvořil, aby sloužila člověku.

Tvoje další otázka je velmi rozsáhlá. Začnu tím, proč se lidstvo a věda nesnaží poznat Boha blíž.

Toto proč zasahuje hluboko do psychologie národů, do přesvědčivosti a pravdy konfesionální, kulturní, společenské a sociální struktury životů, ale především do duchovní zákonitosti života vlastního.

Pozoruj lidi kolem sebe. První myšlenky na Boha přicházejí většinou tehdy, kdy člověk prochází životními útrapami nebo má strach. Ví, že lidská pomoc je slabá a hledá pomoc vyšší. Začíná myslet na Boha. Někteří Mu přijdou blíž, mnozí Ho opět, jak se jim daří lépe, zapomenou nebo tvrdí, že Bůh neexistuje, protože k němu volali a nedostali pomoc.

Každý z nás má svou vlastní vývojovou cestu. Z mnoha minulých inkarnací jsme si ve své duši odnesli jen tolik poznání, kolik jsme schopni unést. Někdo více, někdo méně. Čím více jsme získali, tím silnější je v nás touha po nepoznaném, touha po Bohu.

Čas procitnutí této touhy není u všech stejný a proto bychom měli duchovní vlažnost a nezájem těch, kteří si odnesli méně, potkávat s tolerancí a porozuměním. Jednoho se chraň, milý příteli! Nevnučuj nikomu svoji víru. Horlivost často více boří než staví. Čekej, až přijdou sami, přivedeni svým duchovním průvodcem.

Proč se věda nezabývá více poznáním Boha ? Věda je omezena mnoha hranicemi: rozumovými, společenskými, ekonomickými, celkem řečeno hmotnými hranicemi. Věda netvoří, nýbrž objevuje. Nové je schopen tvořit jen duch. Věda přejímá pomocí intuice poznatky z vyšších sfér. Mysli např. na Einsteina, který tuto pravdu potvrzuje. Skutečnost, že je země planetou válek, barbarství, egoizmu, zadržuje tempo a množství nových poznatků, protože by je lidstvo na svém nízkém vývojovém stupni zneužilo pro vzájemné boje.

Člověk je ochoten převzít od vědy jen to, co je schopen svými smysly a rozumem pochopit. Víra v Boha však přesahuje hranice lidského rozumu a smyslů a zde to nemá věda, jejíž podstatu tvoří rozumové vědění, lehké.

Přesto však dnes existují četné instituce, které se zabývají otázkami o působení síly, která tvoří a udržuje život i pořádek celého kosmu. Nepotvrzují, ale připouštějí existenci Boha. Dříve bylo vše shrnuto

v jediném slově: evoluce. Dnes jdeme při hledání příčin a důsledku hlouběji.

Každý, sebemenší krůček při hledání Boha přispívá k nalezení klíče ke konečnému poznání. Tímto klíčem není činnost rozumového vědomí, dimenze vědy, ale vnitřní nazírání. Jen ono může proniknout za hranici rozumu a smyslů k duchovní podstatě člověka, k Bohu.

K některým otázkám jen stručně, odpovím na ně podrobněji v některém z příštích dopisů:

Rozmnožování lidstva vychází a je řízeno Božskými zákony. Každý nově se rodící jedinec přichází na zem z vlastní vůle, s předsevzetím využít svoji inkarnaci nejen k pokroku vlastnímu, ale i k pomoci ostatním. Toto předsevzetí je určováno výškou duchovního vývoje, inteligencí a karmickými úkoly.

Dědičnost ve smyslu duchovním neexistuje. Dědičný potenciál se vztahuje jen na hmotné tělo a podléhá karmické zákonitosti. Duch zrozenec je samostatná, pozemské dědičnosti nepodléhající individualita. Někdy je vývojově pokročilý duch inkarnován do duševně nebo tělesně zatížené rodiny. Buď aby vyrovnal karmická provinění, získal mu chybějící zkušenosti nebo pomohl svým rodičům a příbuzným k duchovnímu vzestupu. Ale ani zde není možné hovořit o určitých normách, protože příčiny reinkarnace v souvislosti s karmou vykazují nesčíslné variace.

Začala jsem myšlením a myšlením skončím.

Myšlení nově zrozeného je čistý list nepopsaného papíru. Rozvojem smyslové a rozumové činnosti se začíná tento papír plnit. Dospělý člověk je hustě popsaný list, často bez pořádku a určitého systému, vzbuzující dojem zmatku.

Jsi-li schopen převést své myšlení do jeho původního stavu čistého, nepopsaného listu, jsi-li schopen odstranit jeho zmatek a zbytečné nánosy, poznáš ve chvíli požehnaného mlčení Božské Já, po kterém toužíš. Naše čisté vědomí, o kterém mluví zasvěceně Šri Hamana Maharši, je pramenem nepředstavitelné vnitřní blaženosti, vnitřního sebeupamatování. Pravda je zcela jednoduchá: Vyvažuj své myšlení moudrostí, své pocity rozumem a všechny své skutky láskou.

Každý z nás má jinou vývojovou cestu, ale podmínky k poznání Boha jsou stejné: služba a láska k člověku, poznání sebe sama a soustředování pozornosti zvenčí dovnitř.

Mám radost, že jsem s tebou mohla opět trochu hovořit o všem, co nás oba naplňuje. Je krásné, že tak houževnatě hledáš sám sebe a pravdu. Dovedu si také představit jást Tvého duchovního průvodce a jeho pomocníků. Cítíš někdy jejich blízkost ? Pozdravuji Tebe, všechny Tvé milé a těším se na další rozhovory a setkání.

Panenka ze soli cestovala roky od země k zemi, až přišla poprvé k moři. Lehce zčeřené vlny a jejich šumění v ní vzbuzovaly nádherné prožitky. Krása moře ji fascinovala a objímala teplem domova.

„Kdo jsi ?“, ptala se udiveně šumícího moře.

„Přijď ke mně blíž, uvidíš !“

Panenka uposlechla a vstoupila do mořských vln. Čím dále šla, tím více se rozplývala. Než zmizel její poslední zbytek v obrovském oceánu, uvědomila si nesmírně šťastná: „Nyní vím, kam patřím a kdo jsem !“

Není tomu s naším putováním stejně tak ? Rozpoltění v jednotě se svým Tvůrcem hledáme ho nevědomě roky a roky, než spočineme šťastni v oceánu Jeho lásky a poznáme, kdo jsme.